

Effective sustainable development strategies	Description of strategies
1	2
International Collaboration	Partnering with international organizations and leveraging best practices from other countries strengthens institutions' capabilities in post-conflict recovery and long-term sustainable development.
Community Engagement	Strengthening collaboration with local communities ensures that public institutions remain responsive to citizens' needs, building trust and supporting social cohesion, even in times of crisis.

This table outlines some of the most effective strategies and their descriptions, tailored for public institutions in the context of sustainable development during and after the war. In conclusion, the war in Ukraine has shown that public institutions must have clear sustainable development strategies that account for crises and ensure adaptability to new challenges. Future research could focus on studying international experiences in managing government institutions during crises and developing new approaches to restoring the public sector after the war.

References:

1. Civil service in the conditions of war. National Agency of Ukraine on Civil Service. URL: <http://surl.li/vtsuop>
2. David Ulrich. Eleven Lessons from HR Professionals in Ukraine. URL: <https://www.linkedin.com/pulse/eleven-lessons-from-hr-professionals-ukraine-dave-ulrich/>
3. EMA Partners International, executive search & leadership advisory: HR in the war 2022. URL: <https://www.ema-partners.com/europe/ukraine>
4. Official website the Ministry of Digital Transformation of Ukraine. URL: <https://thedigital.gov.ua/>

Барабаш В.А.

кандидат педагогічних наук, доцент

Соцька Н.М.

магістр ІС-23М

Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

КАНАЛИ КОМУНІКАЦІЇ ТА БАР'ЄРИ В ОБМІНІ ІНФОРМАЦІЄЮ З ГРОМАДСЬКІСТЮ: ДОСВІД SAVE THE CHILDREN В УКРАЇНІ

Актуальність дослідження комунікаційних каналів у сфері гуманітарної допомоги в Україні зростає на тлі сучасних викликів, зокрема війни та масштабного переміщення населення. Для забезпечення ефективної гуманітарної підтримки та зворотного зв'язку важливо дослідити, які канали комунікації виявляються найбільш дієвими та доступними для населення, що отримує допомогу. В умовах кризової ситуації, коли доступ до інформації обмежений, гуманітарні організації зобов'язані оперативно й точно інформувати бенефіціарів про наявні програми допомоги та підтримки.

Метою цього дослідження є аналіз ефективності комунікаційних каналів та виявлення основних бар'єрів в обміні інформацією з громадськістю. Основними завданнями є визначення найбільш ефективних каналів комунікації, дослідження соціально-економічних та регіональних бар'єрів, що можуть ускладнювати доступ до інформації, а також розробка рекомендацій для покращення інформаційного обміну.

Комунікація в контексті гуманітарної діяльності відіграє важливу роль, забезпечуючи доступ громадян до критично важливої інформації про допомогу та підтримку. Основними

типами комунікаційних каналів, що використовуються в умовах кризи, є мобільні месенджери, соціальні мережі та телефонний зв'язок. З огляду на те, що комунікаційні потреби різняться залежно від віку, соціального статусу та регіональних умов, канали комунікації повинні бути адаптовані до різних цільових груп. Наприклад, у сільських регіонах, де доступ до інтернету може бути обмежений, телефонні дзвінки та SMS залишаються найефективнішими способами зв'язку.

Вплив соціально-економічних факторів суттєво впливає на вибір комунікаційних каналів. Люди різного віку та соціального статусу мають різні комунікаційні вподобання та обмеження у доступі до ресурсів. Для досягнення максимальної ефективності в обміні інформацією гуманітарні організації мають враховувати ці особливості.

Наше дослідження, яке було проведене на базі Save the Children в Україні, є важливим прикладом для аналізу ефективності різних комунікаційних каналів у гуманітарній діяльності. У процесі дослідження було залучено кілька цільових груп, зокрема людей, що безпосередньо отримували допомогу, а також тих, хто не мав досвіду співпраці з організацією. Основним методом збору даних стали офлайн-інтерв'ю, проведені в місцях, де надавалась допомога (центри навчання, пункти реєстрації на грошову допомогу тощо).

Дослідження охопило три регіони України: Схід, Центр та Захід, що дозволило порівняти вподобання та доступність каналів комунікації в різних областях. Загалом у дослідженні взяли участь 576 респондентів, серед яких більшість становили жінки. Соціальний та регіональний портрет учасників, зокрема середній вік 38-40 років, дозволяє зробити висновки про вплив демографічних характеристик на вибір комунікаційних каналів.

Результати показали, що найпопулярнішими каналами серед респондентів є месенджери (Viber, Telegram), які використовують 71% опитаних. Соціальні мережі, такі як Facebook (63%) та Instagram (51%), також широко використовуються для комунікації, оскільки забезпечують можливість розповсюдження візуального контенту, що важливо для роз'яснення програм допомоги. Телефонні дзвінки залишаються значущим каналом зв'язку, що забезпечує оперативний обмін інформацією для тих, хто має обмежений доступ до інтернету.

Дослідження також дозволило виявити ключові бар'єри, що виникають у процесі комунікації з бенефіціарами. Серед основних перешкод виділяють нестабільність інтернет-зв'язку, особливо в нещодавно звільнених територіях, де відновлення інфраструктури ще триває. Відсутність доступу до інтернету значно обмежує можливість використання мобільних додатків та соціальних мереж для обміну інформацією. Відтак, населення в цих регіонах частіше покладається на традиційні канали комунікації, такі як телефонні дзвінки та SMS, які залишаються більш доступними.

Соціально-економічні фактори також впливають на доступність та використання інформаційних каналів. Люди старшого віку, як правило, менш схильні використовувати новітні цифрові засоби, такі як месенджери, та віддають перевагу більш традиційним методам обміну інформацією. Водночас, молодші респонденти значно частіше вибирають соціальні мережі як джерело інформації, оскільки вони забезпечують не лише швидкість обміну, але й доступ до візуального контенту, що підвищує розуміння інформації.

Таким чином, аналіз каналів комунікації дозволив ідентифікувати як переваги, так і обмеження кожного із засобів обміну інформацією. Отримані дані показують, що для забезпечення ефективного обміну інформацією необхідний багатоканальний підхід, який враховує вікові, соціальні та регіональні особливості бенефіціарів. Розробка адаптивних комунікаційних стратегій сприятиме кращому обміну інформацією між Save the Children та бенефіціарами, забезпечуючи своєчасне реагування на їхні потреби та покращуючи якість надання гуманітарної допомоги в Україні.

Для подальшого покращення комунікації з бенефіціарами важливо розробити рекомендації, спрямовані на усунення виявлених бар'єрів та підвищення ефективності інформаційного обміну. Зокрема, необхідно розглянути можливості розширення доступу до інтернету у віддалених районах, що забезпечить мешканцям можливість користуватися мобільними додатками та соціальними мережами. Такі заходи можуть включати створення

мобільних точок доступу до інтернету або розвиток спеціальних програм підтримки інтернет-інфраструктури, особливо у звільнених та віддалених регіонах.

Важливим аспектом є також адаптація комунікаційних каналів до специфічних потреб різних вікових груп. Для старших бенефіціарів, які надають перевагу традиційним методам комунікації, доцільно забезпечити доступ до інформації через телефонні дзвінки та SMS, а також через телебачення, яке залишається доступним каналом у багатьох регіонах. Молодші респонденти, навпаки, більше використовують соціальні мережі та месенджери, що дає змогу забезпечити оперативне та зручне інформування цієї аудиторії через відповідні цифрові платформи.

Крім того, для ефективного обміну інформацією між організацією та бенефіціарами пропонується створити локальні інформаційні хаби, де люди зможуть отримати необхідну інформацію про програми допомоги, консультації та зворотній зв'язок. Такі центри можуть бути як фізичними, так і онлайн, що забезпечить зручний доступ до актуальної інформації для різних вікових груп та соціальних категорій населення.

Застосування цих рекомендацій допоможе зменшити інформаційні бар'єри та забезпечити більш якісний інформаційний обмін з бенефіціарами. Це, у свою чергу, підвищить ефективність надання гуманітарної допомоги, сприятиме зниженню рівня соціального напруження та забезпечить кращу адаптацію населення до умов, що швидко змінюються.

Фомічов К.С.

доктор юридичних наук
професор кафедри економіки, менеджменту та комерційної діяльності
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

РОЛЬ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР У ФОРМУВАННІ ПОЛІТИКИ СОЦІАЛЬНОЇ ЗАХИЩЕНОСТІ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Сучасна державна політика соціальної захищеності осіб з інвалідністю визначається необхідністю забезпечення рівних можливостей, захисту прав та інтеграції цієї вразливої категорії населення в соціальне, економічне та культурне життя суспільства. Одним з основних інструментів у цьому контексті виступають адміністративні процедури, які забезпечують юридичну рамку для реалізації прав та соціальних гарантій для осіб з інвалідністю. Аналіз ролі адміністративних процедур у формуванні політики соціальної захищеності осіб з інвалідністю розкриває їхню багатофункціональність та значний вплив на забезпечення ефективної соціальної підтримки, доступу до послуг, захисту прав і свобод осіб з інвалідністю.

Адміністративні процедури, в контексті захисту прав осіб з інвалідністю, охоплюють сукупність юридичних механізмів, що регулюють процес отримання соціальних послуг, забезпечують доступ до державної допомоги, визначають процедури надання соціальних пільг та інші елементи державної політики у цій сфері. Ці процедури створюють нормативно-правову основу, яка обумовлює порядок взаємодії державних органів з громадянами, наділеними інвалідністю, встановлює вимоги до державних установ щодо виконання їхніх обов'язків та гарантує захист законних прав[1].

Основні функції адміністративних процедур включають по-перше, регулятивну функцію, яка визначає порядок отримання соціальних послуг та захищає особу від необгрунтованої відмови у наданні такої допомоги; по-друге, гарантійну функцію, що забезпечує доступність соціальної допомоги особам з інвалідністю на основі рівності та недискримінації; і по-третє, контрольну функцію, спрямовану на запобігання корупційним та дискримінаційним практикам при реалізації політики соціальної захищеності.